

Handelsministeren (Hauge): Der er stillet to Ændringsforslag. Det ene er stillet til § 8 af mig selv, og dette Ændringsforslag vil jeg anbefale. Det gaar ud paa i 1ste Stykke, 2den—3die Linie, af Paragraf 8 at ændre Ordene: „Fængsel, jfr. almindelig borgerlig Straffelovs § 25“ til: „Hæfte“. Dette Ændringsforslag kræver formentlig ikke nogen Motivering.

Det andet Ændringsforslag er stillet af et Mindretal i Udvalget, de ærede Medlemmer Hr. Fibiger, Hr. Christmas Møller og Hr. Prieme. Jeg vil ikke modsætte mig, at dette Ændringsforslag vedtages. I Virkeligheden mener jeg, at det er overflødigt, idet gældende Praksis hidtil har været saaledes, at den endelige Afgørelse af, hvorvidt 45 pCt.-Regelen skulde fraviges eller ikke, blev truffet i selve Valutaudvalget. Jeg kan ikke have nogen Indvending at gøre imod det Ændringsforslag, der her er stillet. Det kunde ikke falde mig ind at mene, at jeg var berettiget til at fravige 45 pCt.-Regelen, dersom ikke Udvalget havde givet sin Tilslutning dertil. Lovforslaget fastslaar i Virkeligheden, at den hidtil gældende Praksis opretholdes i Fremtiden.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Ændringsforslag Nr. 1 (se ovenfor)
vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 2
vedtoges uden Afstemning.

Det saaledes ændrede Lovforslag som Helhed sattes derefter til Forhandling.

Christmas Møller: Jeg maa vel have Lov til at gaa ud fra, hvis Handelsministeren ikke modsiger mig, at naar der i to Paragraffer staar omtalt, at Grosserer-Societetet udpeger en Repræsentant, menes der dermed, at Grosserer-Societetets Komité udpeger en Repræsentant, saaledes som Praksis har været.

I øvrigt tror jeg ikke, efter det Forløb, Forhandlingen angaaende denne store og betydningsfulde Sag fik i Gaar, at der er nogen Grund til at forlænge Debatten. Man maa fra alle Sider være klar over, at som Forholdene ligger, maa dette System forlænges for 1934, og jeg skal derefter anbefale at stemme for Forslaget.

Thomsen: Det Lovforslag, som nu foreligger til tredje Behandling, kan nok, forinden den endelige Dom afsiges, give Grund til Eftertanke og Betæneligheder, ikke alene angaaende vor Handelspolitik og Importreguleringer, men i Særdeleshed angaaende vor Valutapolitik. Om det sidste vil jeg gerne fremsætte nogle faa Bemærkninger.

I Lovforslagets § 2, 3die Stykke, siges der:

„Retningslinierne for den Valutapolitik, der skal føres i Lovens Gyldighedstid, fastsættes under det fornødne Hensyn til indre og ydre økonomiske Tilstande.“

Naar ikke Landbrugets haabløse Arbejdsvilkaar, som de har været gennem mange Aar, og som de vedblivende er, og naar ikke den dermed følgende Arbejdsløshed er en tilstrækkelig Aarsag for Ministeren som økonomisk Diktator til at slaa ind paa en anden Retningslinje end den hidtil fulgte, saa er der overhovedet ingen Mening i § 2, 3die Stykke, og det vilde være mere rimeligt, om det Stykke udgik. Alene Ministerens fuldstændige Mangel paa Forstaaelse af denne for Erhvervslivets Trivsel afgørende Bestemmelse er for mig mere end Begrundelse nok til at stemme imod en Fornyelse af Loven.

Dr. polit. Jørgen Pedersen sagde allerede i Fjor i sin Bog „Valutaspørgsmaalet“ — med Formandens Tilladelse skal jeg oplæse et kort Citat —:

„Det tør nok antydes, at Loven er et Stykke Hastværksarbejde, som der i Betragtning af Sagens Betydning ikke findes Sidestykke til.“

Og videre:

„Ved Guldmøntfodens Ophævelse havde vi en Chance for at opnaa økonomisk Ligevægt, eller dog arbejde os derhenimod, ved at lade Løn og de indenlandsk bestemte Priser følge den dem iboende Trang til at være uforandrede, og saa lade Vekselkurserne svinge, efter som de økonomiske Forhold krævede det.“ „Denne Chance“, fortsætter Jørgen Pedersen, „har vi aldeles ikke benyttet os af, tværtimod.“

Ja, det er en sagkyndig Røst! Her er vi ved Kernen i Problemet om Valutapolitikken. Vi benyttede ikke Chancen, og desværre, der er aldeles ingen Tegn til, at Regeringen